

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 maja 2016 r.

Pozycja 379

POSTANOWIENIE

z dnia 5 maja 2016 r.

Sygn. akt Ts 253/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Leon Kieres – przewodniczący
Małgorzata Pyziak-Szafnicka – sprawozdawca
Sławomira Wronkowska-Jaśkiewicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 11 grudnia 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej L.P.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 20 lipca 2015 r. (data nadania) L.P. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 41 § 1 oraz art. 42 § 1 i 4 w zw. z art. 459 § 1 i 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U.89.555, ze zm.; dalej: kpk) z art. 78 i art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Postanowieniem z 11 grudnia 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu przedmiotowej skardze konstytucyjnej ze względu na fakt, że skarżący nie spełnił podstawowego wymogu formalnego związanego z procedurą wniesienia skargi konstytucyjnej, tj. nie uzyskał ostatecznego orzeczenia opartego na zaskarżonym przepisie.

Na powyższe postanowienie skarżący wniósł – w ustawowym terminie – zażalenie, w którym zarzucił Trybunałowi naruszenie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. – o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.102.643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.) przez „błędą jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, iż skarżący dla wyczerpania drogi prawnej w sprawie orzeczenia o wyłączeniu sędziego prowadzącego postępowanie karne w jego sprawie obowiązany był do złożenia zażalenia na postanowienie Sądu Rejonowego w S. z kwietnia 2015 r., pomimo iż na to postanowienie (...) nie przysługiwało zażalenie w świetle art. 459 § 1 i 2 kodeksu postępowania karnego”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.2016.293; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK z 1997 r. Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy

w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli, a zatem i do rozpoznania zażalenia, zastosowanie mają przepisy ustawy o TK z 1997 r.

Zgodnie z art. 36 ust. 4 w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 oraz z art. 49 ustawy o TK z 1997 r.). Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy wydając zaskarżone postanowienie, prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu. Oznacza to, że na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał analizuje przede wszystkim te zarzuty, które mogą podważyć trafność ustaleń przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe. Skarżący w zażaleniu zarzucił Trybunałowi błędną interpretację art. 46 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r. polegającą na przyjęciu, że warunkiem koniecznym wniesienia skargi konstytucyjnej jest wyczerpanie drogi prawnej, tj. złożenie niedopuszczalnego środka odwoławczego. Należy jednak uznać, że Trybunał Konstytucyjny zasadnie wskazał, że zgodnie z art. 46 ust. 1 ustawy o TK z 1997 r. skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, w ciągu 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia. Słusznie podkreślił przy tym w zaskarżonym postanowieniu, że skarżący od postanowienia Sądu Rejonowego w S. z kwietnia 2015 r. nie złożył żadnego środka zaskarżenia, co oznacza, że nie spełnił on podstawowego wymogu formalnego związanego z procedurą wystąpienia ze skargą konstytucyjną. Trybunał przypomina, że podnosząc zarzut braku możliwości wniesienia zażalenia od orzeczenia w sprawie wniosku o wyłączenie sędziego, skarżący jest zobligowany do wykazania naruszenia jego konstytucyjnych praw i wolności w związku z tym brakiem. W tym celu musi uzyskać ostateczne orzeczenie wydane w oparciu o przepis stanowiący przedmiot zarzutu niekonstytucyjności. W analizowanym przypadku powinien on skorzystać z procedury uregulowanej w art. 429 § 1 kpk, czyli obowiązany był zaskarżyć postanowienie Sądu Rejonowego w S. z kwietnia 2015 r. i w ten sposób uzyskać ostateczne orzeczenie w przedmiotowej sprawie oparte na zaskarżonym przepisie. Kwestia ta została szczegółowo przedstawiona w postanowieniu TK z 10 marca 2015 r., sprawa SK 65/13. Niespełnienie powyższej przesłanki – jak słusznie podkreślił Trybunał – stanowi samodzielną podstawę odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Wniesione zażalenie nie podważa podstaw odmowy nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu, dlatego Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 7 ustawy o TK z 1997 r., postanowił jak w sentencji.